

VAD HÄNDER OM ELDSJÄLARNAS LÄMNAS RINGEN...

Nyss avslutade veteranerna bordtennissäsongen. Det blev en glad tillställning i Falkhallen med kaffe och tårta, lotterier och prisutdelning.

Den övre "estraden" var fylld av legendariska spelare, vilka de flesta slagit sina bästa servar under ett expanderande 50-tal, då både Tage Flisberg, Allan Dahlgren, Lennart Nilsson, och senare Bosse Bengtsson med medarbetare, bar upp svensk bordtennis.

De sponsrade priserna visade sig innehålla allt från utegrillar till klingande vinflaskor. Det var som om denna händelse ville påminna om en tid då engagemanget var en självklar del i en klubbs själ och hjärta.

Kvartersgänget, den lilla gruppen, kamrater, klasser och föreningar möttes en gång i nära kamp om boll, tid och underlag. Varje idrott fann sitt "centrum". Och allra minst fanns några större summor av pengar för att bedriva verksamheten. Men glöden fanns där, inre energi, som gjorde att varje idrottsförening kunde arbeta sig upp genom serietabellerna. De s.k. eldsjälarna brann för sin sport. De fanns vid sidan om som dörröppnare, nyckelinnehavare, påhejare och moraliskt stöd. De kunde t.o.m. utnämnas till lagledare.

Idealitet, intresse och personligt ansvar, skapade livskraftiga föreningar. Ja, på den gamla "radiotiden" och "svarta/vita tv-tiden" var det intresse och ambition som fick styra.

Nu, när ishockeyklubbarna spelar inför fullsatta läktare, både i Karlstad och Skellefteå, tycks svensk elitishockey stå inför en ekonomisk kris. Man talar om ekonomiska tak för spelarköp, därför att pengarna inte finns.

Några klubbar tycker att det gått för långt – andra inte. Men vad händer i detta ögonblick med själva idrotten – den lek som allas allvar. Är det inte själva spelet som har förlorat? Värvingar mellan klubbarna blir en ekonomisk kraftmätning, som på efterhand urholkar både intresse, idrottens själ och dess grundförutsättningar. En onödig förutsägbarhet infinner sig då enbart ekonomiska förutsättningar får bilda idrottens grundplåt!

"Det är bara å åk", sade Ingemar Stenmark en gång.

Javisst, så är det. Men om jag först skall förhandla mig till ett "fett" kontrakt – hur blir det då med "själen" viljan, lagandan och min egen "själ".

Samtidigt har under tid eldsjälarna försvunnit in i en sorts naturlig avgång. Vad har hänt?

Nu finns avlönade tränare, sportchefer, direktörer och åtråvärda spelare på en marknad med fokuserat transferfönster. Därför spelar många lag numera mer mot konkurs än balanserat bokslut.

Självkart: varje förening med självaktning måste ha en klar budget och ett strategiskt mål. D.v.s. om tre år skall vi vara i elitserien. Men vad händer om inte "eldsjälarna" finns?

Under resans gång ropar fotbolls-, bandy- och ishockeyföreningar efter allt större arenor, hallar och uppvärmda läktare. När konsumbutiken försvinner i på den lilla orten suddas även idrottsföreningen ut över gräsmattan. Endast församlingskyrkan står kvar och blänker, som ett bevis och vittne över det som en gång predikades: idealiteten.

Det nötta bordtennisbordet i källarlokalen har försvunnit och kvartersgänget är ett minne blott. Ingen ungdom cyklar längre till träningslokalen. Alla blir ”curlade” eller kommer inte alls. Det var annars själva uppvärmningen, att cykla några kilometer till fotbollsträningen. Man var redan uppvärmd. När träningen var över sprang man hem eller cyklade – det var ju det som var - stretching.

Samhället har förändrats och idrotten. Kommunerna har dragits in i ett ekonomiskt spel, där varje fotbollsförening, p.g.a. EU-direktiv, kräver omåttligt stora och kvalificerade arenor.

Ändå – det måste finnas eldsjälar, som arbetar i det tysta, de som lägger ut den spelbara mattan, drar fram borden och ser att varje match måste få en rättvis bedömning och ett pålitligt räkneverk. Det är kanske först då, som vi alla förstår att varje förening måste äga en ”Bengtsson”, där idealitet, tjänande och självupppoffring är en del av varje förenings ”själ”, som vill vara realistiskt förankrad i idrottsvärlden.

Varje klubb måste finna sitt inre sammanhang, för att inte förlora!

Hans-Evert Renérius